

Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach a Medzinárodný pakt o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

Dohovor 120/1976 Zb.

Autor: minister zahraničných vecí
Platnosť od: 23.3.1976
Účinnosť od: 23.3.1976
Dátum uzatvorenia zmluvy: 7.10.1968
Dátum ratifikácie zmluvy: 23.12.1975

Uverejnené v Zbierke zákonov č. 23/1976 strana 570

ZMENY HĽADAJTE V PREDPISOCH:

169/1991 Zb. ;
327/1999 Z.z. ;

OBLASŤ: Medzinárodné verejné právo

120/1976 Zb. MEDZINÁRODNÉ PAKTY Príloha č. 1 MEDZINÁRODNÝ PAKT

o občianskych a politických právach

Štáty, zmluvné strany tohto Paktu, majú na zreteli, že podľa zásad vyhlásených v Charte Organizácie Spojených národov je uznanie prirodzenej dôstojnosti a rovnakých a nescudziteľných práv všetkých členov ľudskej rodiny základom slobody, spravodlivosti a mieru vo svete,

uznávajú, že tieto práva sa odvádzajú od prirodzenej dôstojnosti ľudskej bytosti,

uznávajú, že podľa Všeobecnej deklarácie ľudských práv ideál slobodnej ľudskej bytosti tešiacej sa z občianskej a politickej slobody a z oslobodenia od strachu a nedostatku možno dosiahnuť len vtedy, ak sa vytvoria také podmienky, v ktorých bude môcť každý požívať svoje občianske a politické práva, ako aj svoje hospodárske, sociálne a kultúrne práva,

majú na zreteli záväzok štátov vyplývajúcich z Charty Organizácie Spojených národov podporovať všeobecnú úctu k ľudským právam a slobodám a k ich zachovaniu,

vedomujúc si, že jednotlivec, ktorý má povinnosti k iným a k spoločenstvu, ku ktorému patrí, je povinný usilovať sa rozvíjať a dodržiavať práva uznané v tomto pakte,

dojednávajú týmto, ako je ďalej ustanovené:

ČASŤ I

Článok 1

1. Všetky národy majú právo na sebaurčenie. Na základe tohto práva slobodne určujú svoj politický

štatút a slobodne uskutočňujú svoj hospodárskych, sociálny a kultúrny vývoj.

2. Všetky národy môžu pre svoje vlastné ciele slobodne disponovať svojim prírodným bohatstvom a zdrojmi bez ujmy na akýchkoľvek záväzkoch vyplývajúcich z medzinárodnej hospodárskej spolupráce, založenej na vzájomnej výhodnosti a medzinárodnom práve. V žiadnom prípade nesmie byť národ zbavený svojich vlastných prostriedkov životnej existencie.

3. Štáty, zmluvné strany paktu, včítane tých štátov, ktoré sú zodpovedné za správu nesamosprávnych a poručenských území, budú podporovať uskutočnenie práva na sebaurčenie a budú toto právo rešpektovať v súlade s ustanoveniami Charty Organizácie Spojených národov.

ČASŤ II

Článok 2

1. Každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, sa zaväzuje rešpektovať práva uznané v tomto Pakte a zabezpečiť tieto práva všetkým jednotlivcom na svojom území podliehajúcim jeho jurisdikcii bez akéhokoľvek rozlišovania podľa rasy, farby, pohlavia, náboženstva, politického alebo iného zmysľania, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

2. Každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, sa zaväzuje, pokiaľ tak už neustanovujú existujúce zákonodarné alebo iné opatrenia, že podnikne nevyhnutné kroky v súlade so svojimi ústavnými postupmi a ustanoveniami tohto paktu, aby schválil také zákonodarné alebo iné opatrenia potrebné na to, aby sa uplatnili práva uznané v pakte.

3. Každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, sa zaväzuje:

a) zabezpečiť ktorejkoľvek osobe, ktorej práva alebo slobody uznané týmto paktom boli porušené, účinnú ochranu bez ohľadu na to, či sa porušenia jej práva alebo slobody dopustili osoby konajúce v úradnej funkcii;

b) zabezpečiť, aby každá osoba, ktorá sa domáha takej ochrany, mala na ňu právo ustanovené príslušnými právnymi, správными alebo zákonodarnými orgánmi alebo akýmkoľvek iným orgánom ustanoveným právnym systémom štátu a aby mala možnosť právnej ochrany;

c) zabezpečiť, aby príslušné orgány túto ochranu presadzovali, len čo sa poskytnú.

Článok 3

Štáty, zmluvné strany paktu, sa zaväzujú zabezpečiť rovnaké práva mužov a žien na požívanie všetkých občianskych a politických práv ustanovených v tomto pakte.

Článok 4

1. Ak je za mimoriadnej situácie, ktorá je úradne vyhlásená, ohrozený život národa, môžu štáty, zmluvné strany paktu, prijať opatrenia zmierňujúce ich záväzky podľa paktu v rozsahu, ktorý si vyžadujú potreby takej situácie za podmienky, že tieto opatrenia nie sú v rozpore s ich inými záväzkami podľa medzinárodného práva a neznamenajú diskrimináciu podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva alebo sociálneho pôvodu.

2. Podľa tohto ustanovenia sa nemožno odchyliť od článkov 6, 7, 8, (odsek 1 a 2), 11, 15, 16 a 18.

3. Každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, používajúci právo v zmysle odseku 1 tohto článku, okamžite upovedomí prostredníctvom generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov ostatné štáty, zmluvné strany paktu, o ustanoveniach, od ktorých sa odchyľil, a o dôvodoch, ktoré ho k tomu viedli. Ďalšie oznámenie urobí rovnakou cestou ku dňu, keď sa toto opatrenie skončí.

Článok 5

1. Nič sa v tomto pakte nemôže vykladať tým spôsobom, akoby dávalo ktorémukoľvek štátu, ktorejkoľvek skupine alebo osobe akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov, ktoré by smerovali k potlačeniu niektorého z práv alebo niektorej zo slobôd uznaných týmto paktom alebo k ich obmedzeniu vo väčšom rozsahu, ako tento pakt ustanovuje.

2. Žiadne základné ľudské práva uznávané v ktoromkoľvek štáte, ktorý je účastníkom tohto paktu, na základe zákona, dohovorov, predpisov alebo zvyklostí nebudú obmedzené alebo zrušené pod zámienkou, že pakt také práva neuznáva alebo ich uznáva v menšom rozsahu.

ČASŤ III

Článok 6

1. Každá ľudská bytosť má právo na život. Toto právo je chránené zákonom. Nikto nebude svojvoľne zbavený života.

2. V krajinách, kde nebol zrušený trest smrti, môže byť rozsudok trestu smrti vyhlásený len za najťažšie trestní činy v súlade s právom platným v čase, keď bol trestný čin spáchaný, a nie v rozpore s ustanoveniami tohto paktu a Dohovoru o zabránení a trestaní zločinu genocídia. Tento trest sa môže vykonať len na základe konečného rozsudku vyneseného príslušným súdom.

3. Ak zbavenie života znamená zločin genocídia, rozumie sa, že nič v tomto článku neoprávňuje žiaden štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, odchyliť sa od ktoréhokoľvek záväzku, ktorý bol prevzatý na základe ustanovenia Dohovoru o zabránení a trestaní zločinu genocídia.

4. Každý, kto bol odsúdený na trest smrti, má právo žiadať o milosť alebo zmiernenie trestu. Amnestia, milosť alebo zmiernenie trestu smrti môžu byť udelené vo všetkých prípadoch.

5. Rozsudok trestu smrti sa nebude ukladať za trestné činy spáchané osobami mladšími ako osemnásť rokov a nevykoná sa na ťarchavých ženách.

6. Tohto článku sa nemožno dovolávať preto, aby sa zabránilo zrušeniu trestu smrti alebo aby zrušenie trestu smrti zdržal ktorýkoľvek štát, účastník tohto paktu.

Článok 7

Nikto nesmie byť mučený alebo podrobovaný krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Najmä sa nebude nikto bez svojho slobodného súhlasu podrobovať lekárskeým alebo vedeckým pokusom.

Článok 8

1. Nikto sa nesmie držať v otroctve; všetky formy otroctva a obchodu s otrokmi sú zakázané.

2. Nikto sa nesmie držať v nevoľníctve.

3. a) Od nikoho sa nesmie vyžadovať, aby vykonával nútenú alebo povinnú prácu;

b) článok 3a) nebráni vykonávať ťažkú prácu v krajinách, kde možno uvaliť trest väzenia s ťažkou prácou za trestný čin, ak takýto rozsudok vyniesol príslušný súd;

c) na účely tohto odseku termín "nútená alebo povinná práca" nezahŕňa:

(i) žiadnu prácu alebo službu, ktoré sa nespomínajú v pododseku b), ktoré sa normálne vyžadujú od osoby, ktorá je vo väzbe v dôsledku právoplatného rozhodnutia súdu, alebo od osoby, ktorá je podmienene prepustená z takej väzby;

(ii) žiadnu službu vojenskej povahy a v krajinách, kde sa uznáva odmietnutie vojenskej služby na základe presvedčenia, žiadnu národnú službu, ktorá sa podľa zákona vyžaduje od osôb, ktoré odmietajú vojenskú službu z dôvodov svojho presvedčenia;

- (iii) žiadnu službu vynútenú v mimoriadnych prípadoch alebo pri pohrome ohrozujúcej život alebo blahobyt spoločnosti;
- (iv) žiadnu prácu alebo službu, ktorá tvorí súčasť bežných občianskych povinností.

Článok 9

1. Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť svojvoľne zatknutý alebo zadržaný. Nikto nesmie byť pozbavený slobody okrem prípadov, keď sa tak na základe zákona a v zhode s konaním, ktoré ustanovuje zákon.
2. Každý, kto je zatknutý, sa musí v čase zatknutia oboznámiť s dôvodmi svojho zatknutia a musí byť bez meškania informovaný o obvineniach proti nemu vznesených.
3. Každý, kto je zatknutý alebo zadržaný na základe obvinenia z trestného činu, musí sa bez meškania predviesť pred sudcu alebo iného úradníka, ktorý je zákonom splnomocnený vykonávať sudcovskú právomoc, a má právo na trestné konanie v primeranom čase alebo na prepustenie. Nie je všeobecným pravidlom, aby sa osoby čakajúce na trestné konanie držali vo väzbe; prepustenie sa však môže podmieniť zárukami, že sa dostavia na trestné konanie v akomkoľvek inom štádiu súdneho konania a na vynesenie rozsudku.
4. Každý, kto je zatknutý alebo je vo väzbe, má právo na konanie pred súdom, aby súd mohol bez meškania rozhodnúť o právoplatnosti jeho zadržania a nariadiť jeho prepustenie, ak väzba nie je zákonná.
5. Každý, kto sa stal obeťou nezákonného zatknutia alebo väzby, má vymáhateľné právo na náhradu.

Článok 10

1. So všetkými osobami pozbavenými osobnej slobody sa zaobchádza ľudsky a s úctou k prirodzenej dôstojnosti ľudskej bytosti.
2. a) Obvinené osoby sú s výnimkou mimoriadnych okolností oddelené od osôb odsúdených a zaobchádza sa nimi úmerne ku skutočnosti, že o nich vine sa dosiaľ nerozhodlo;
b) obvinené mladistvé osoby sú oddelené od dospelých a sú čo možno najrýchlejšie postavené pred súd.
3. Väzenský poriadok zabezpečí také zaobchádzanie s väzňami, ktorého hlavným cieľom je ich prevýchova a náprava. Mladiství zločinci budú oddelení od dospelých a dostane sa im zaobchádzania primeraného ich veku a právnomu postaveniu.

Článok 11

Nikto nebude uväznený len pre neschopnosť splniť zmluvný záväzok.

Článok 12

1. Každý, kto sa právoplatne nachádza na území určitého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu.
2. Každý môže slobodne opustiť ktorúkoľvek krajinu, aj svoju vlastnú.
3. Vyššie spomenuté práva nepodliehajú žiadnym obmedzeniam okrem tých, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné pre ochranu národnej bezpečnosti, verejného poriadku, verejného zdravia alebo morálky alebo práv a slobôd druhých a ktoré v súlade s ostatnými právami uznanými v tomto pakte.
4. Nikto nesmie byť svojvoľne pozbavený práva vstúpiť do svojej vlastnej krajiny.

Článok 13

Cudzinec nachádzajúci sa právoplatne na území štátu, ktorý je zmluvnou stranou paktu, môže byť z neho vyhodený len na základe rozhodnutia, ku ktorému sa dospelo v súlade so zákonom, a má možnosť, okrem prípadov, keď naliehavé dôvody národnej bezpečnosti vyžadujú iný postup, predložiť námietky proti svojmu vyhodeniu a dať svoj prípad preskúmať príslušným orgánom alebo osobou alebo osobami príslušným orgánom osobitne označenými a byť pred nimi na tento účel zastúpený.

Článok 14

1. Všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu. Tlač a verejnosť môžu byť vylúčené z celého konania alebo z jeho časti z dôvodov morálky, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti alebo vtedy, keď to vyžaduje súkromný záujem strán, alebo môžu byť vylúčené v rozsahu, ktorý je podľa prísnej mienky súdu nevyhnutný pri osobitných okolnostiach, keby zverejnenie prejudikovalo záujmy spravodlivosti; ale každý rozsudok vynesený v trestnej alebo občianskoprávnej veci, s výnimkou prípadov, keď záujem mladistvých osôb vyžaduje iný postup alebo keď sa konanie týka manželských sporov alebo opatrovníctva detí, bude zverejnený.

2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, pokiaľ nie je zákonným postupom preukázaná jeho vina.

3. Každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať tieto minimálne záruky:

- a) má byť bezodkladne informovaný v jazyku, ktorému rozumie, o povahe a dôvode obvinenia proti nemu;
- b) má mať dostatok času a možností na prípravu svojej obhajoby, a aby sa mohol spojiť s obhájcom podľa svojej vlastnej voľby;
- c) má byť súdený bez zbytočného odkladu;
- d) má byť súdený za svojej prítomnosti a obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhájcu, ktorého si sám zvolí; má byť poučený o svojich právach a má sa mu poskytnúť právna pomoc v každom prípade, keď to záujmy spravodlivosti vyžadujú, aj bez toho, že by v takom prípade sám platil náklady, ak nemá dostatočné prostriedky na úhradu;
- e) má sa mu dať možnosť, aby vyslúchal alebo dal vyslúchať svedkov proti sebe a aby mal možnosť účasti a výsluchu svedkov svedčiacich v jeho prospech za rovnakých podmienok ako u svedkov svedčiacich proti nemu;
- f) má sa mu poskytnúť pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku alebo nehovorí jazykom, ktorý sa používa pri súde;
- g) nesmie byť nútený svedčiť proti sebe alebo priznať vinu.

4. V trestnom konaní proti mladistvým sa vezme do úvahy ich vek a skutočnosť, že je žiadúce usilovať sa o ich nápravu.

5. Každý, komu sa dokázalo, že sa dopustil trestného činu, má právo, aby dôkazy a rozsudok preskúmal vyšší súd.

6. Ak sa niekomu dokázalo spáchanie trestného činu a ak bol neskôr tento dôkaz vyvrátený alebo ak bol niekto oslobodený od obžaloby na základe toho, že nejaká nová skutočnosť presvedčivo ukazuje, že výrokom súdu bol porušený zákon, poskytne sa tomu, kto bol potrestaný na základe takého dôkazu, náhrada podľa zákona, pokiaľ sa nedokáže, že včasné uvedenie do známosti prv neznámej skutočnosti nejde úplne ani čiastočne na ujmu tejto osoby.

7. Trestné stíhanie nemožno začať proti tomu, proti komu sa skoršie stíhanie pre ten istý čin skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného alebo ktorým bol od žaloby oslobodený.

Článok 15

1. Nikto nesmie byť potrestaný za čin, ktorý nebol trestný podľa zákona v čase, keď bol spáchaný. Páchateľovi sa nemôže uložiť vyšší trest, než dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď bol trestný čin spáchaný. Nový zákon má spätnú pôsobnosť len vtedy, ak je pre páchatela priaznivejší.

2. Nič v tomto článku neprejudikuje potrestanie za akýkoľvek čin, ktorý v čase, keď bol spáchaný, bol trestný podľa všeobecných právnych zásad uznávaných spoločenstvom národov.

Článok 16

Každý má právo na to, aby bola všade uznávaná jeho právna osobnosť.

Článok 17

1. Nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie ani útokom na svoju česť a povesť.
2. Každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom.

Článok 18

1. Každý má právo na slobodu myslenia, svedomia a náboženstva. Toto právo zahŕňa v sebe slobodu vyznávať alebo prijať náboženstvo alebo vieru podľa vlastnej voľby a slobodu prejavovať svoje náboženstvo alebo vieru sám alebo spoločne s inými či už verejne alebo súkromne, vykonávaním náboženských úkonov, bohoslužbou, zachovávaním obradov a vyučováním.
2. Nikto nesmie byť podrobený donucovaniu, ktoré by narušovalo jeho slobodu vyznávať alebo prijať náboženstvo alebo vieru podľa svojej vlastnej voľby.
3. Sloboda prejavovať náboženstvo alebo vieru sa môže podrobiť len takým obmedzeniam, aké predpisuje zákon a ktoré sú nevyhnutné na ochranu verejnej bezpečnosti, poriadku, zdravia alebo morálky alebo základných práv a slobôd iných.
4. Štáty, zmluvné strany paktu, sa zaväzujú rešpektovať slobodu rodičov a tam, kde je to vhodné, poručníkov zabezpečiť náboženskú a morálnu výchovu svojich detí podľa vlastného presvedčenia rodičov alebo poručníkov.

Článok 19

1. Každý má právo zastávať svoj názor bez prekážky.
2. Každý má právo na slobodu prejavu; toto právo zahŕňa slobodu vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie a myšlienky každého druhu, bez ohľadu na hranice, či už ústne, písomne alebo tlačou, prostredníctvom umenia alebo akýmkoľvek inými prostriedkami podľa vlastnej voľby.
3. Užívanie práv uvedených v odseku 2 tohto článku nesie so sebou osobitné povinnosti a zodpovednosť. Môže preto podliehať určitým obmedzeniam, tieto obmedzenia však budú len také, aké ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné:
 - a) na rešpektovanie práv alebo povesti iných;
 - b) na ochranu národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku alebo verejného zdravia alebo morálky.

Článok 20

1. Akákoľvek vojnová propagácia je zakázaná zákonom.
2. Akákoľvek národná, rasová alebo náboženská nenávisť, ktorá predstavuje podnecovanie k diskriminácii, nepriateľstvu alebo násilliu, musí byť zakázaná zákonom.

Článok 21

Uznáva sa právo na pokojné zhromažďovanie. Výkon tohto práva sa nesmie žiadnym spôsobom obmedzovať, s výnimkami, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti alebo verejnej bezpečnosti, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Článok 22

1. Každý má právo na slobodu združovať sa s inými, aj právo zakladať na ochranu svojich záujmov odborové organizácie a pristupovať k nim.
2. Výkon tohto práva sa nesmie žiadnym spôsobom obmedzovať; výnimkou sú obmedzenia, ktoré sú ustanovené zákonom a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej alebo verejnej bezpečnosti, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Nič v tomto článku nebráni zákonom obmedziť výkon tohto práva príslušníkom ozbrojených síl a polície.
3. Nič v tomto článku neoprávňuje zmluvnú strany Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce z roku 1948 o slobode združovania a ochrane práva organizovať sa, aby prijali zákonodarné opatrenia, ktoré by prejedikovali záruky ustanovené v tomto pakte alebo aplikovali právo takým spôsobom, ktorý by tieto záruky prejedikoval.

Článok 23

1. Rodina je prirodzenou a základnou jednotkou spoločnosti a má právo na ochranu spoločnosti a štátu.
2. Uznáva sa právo mužov a žien uzavrieť v primeranom veku manželstvo a založiť rodinu.
3. Manželstvo nebude uzavreté bez slobodného a plného súhlasu snúbencov.
4. Štáty, zmluvné strany paktu, podniknú vhodné kroky na to, aby zabezpečili rovnaké práva a povinnosti snúbencov pri sobáši, v manželstve a pri rozvoде. Pri rozvoде sa rozhodne o nevyhnutnej ochrane detí.

Článok 24

1. Každé dieťa má bez akejkoľvek diskriminácie podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku alebo rodu právo na takú ochranu, ktorá mu patrí s ohľadom na jeho postavenie maloletého, zo strany rodiny, spoločnosti a štátu.
2. Každé dieťa sa registruje okamžite po narodení a dostane meno.
3. Každé dieťa má právo na štátnu príslušnosť.

Článok 25

Každý občan má právo a možnosť bez akýchkoľvek rozdielov uvedených v článku 2 a bez neodôvodnených obmedzení:

- a) zúčastňovať sa na vedení verejných záležitostí priamo alebo prostredníctvom slobodne volených zástupcov;
- b) voliť a byť volený v pravidelných voľbách, ktoré sa budú konať na základe všeobecného a rovného hlasovacieho práva, tajným hlasovaním zabezpečujúcim slobodu hlasovania;
- c) vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny.

Článok 26

Všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie. Zákon zakáže akúkoľvek diskrimináciu a zaručí všetkým osobám rovnakú a účinnú ochranu proti diskriminácii z akýchkoľvek dôvodov, napr. podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného presvedčenia, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku a rodu.

Článok 27

V štátoch, kde existujú etnické, náboženské alebo jazykové menšiny, nebude sa im príslušníkom upierať právo, aby spolu s ostatnými príslušníkmi menšiny užívali svoju vlastnú kultúru, vyznávali a prejavovali svoje vlastné náboženstvo alebo používali svoj vlastný jazyk.

ČASŤ IV

Článok 28

1. Zriaďuje sa Výbor pre ľudské práva (ďalej v tomto pakte nazývaný Výbor). Skladá sa z osemnástich členov a vykonáva funkcie nižšie ustanovené.
2. Výbor sa skladá zo štátnych príslušníkov zmluvných strán paktu, ktoré budú osobami vysokého morálneho charakteru a uznávaných schopností v oblasti ľudských práv, pričom sa bude prihliadať na skutočnosť, že bude užitočná účasť niektorých osôb, ktoré majú právne skúsenosti.
3. Členovia Výboru sa volia a pôsobia ako súkromné osoby.

Článok 29

1. Členovia Výboru sú volení tajným hlasovaním zo zoznamu osôb majúcich vlastnosti predpísané v článku 28 a navrhnutých na tento účel štátnymi, zmluvnými stranami paktu.
2. Každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, môže navrhnúť najviac dve osoby. Tieto osoby budú štátnymi príslušníkmi štátu, ktorý ich navrhol.
3. Každá osoba môže byť navrhnutá znovu do funkcie člena Výboru.

Článok 30

1. Prvé voľby sa konajú najskôr do šiestich mesiacov odo dňa, keď tento pakt nadobudne účinnosť.
2. Najmenej štyri mesiace pred dňom konania každých volieb do Výboru, s výnimkou volieb, na ktorých sa má obsadiť uvoľnené miesto v súlade s článkom 34, generálny tajomník Organizácie Spojených národov písomne vyzve štáty, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, aby predložili do troch mesiacov svoje návrhy na členstvo Výboru.
3. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov pripraví zoznam všetkých takto navrhnutých osôb v abecednom poriadku s udaním štátov, ktoré tieto osoby navrhli, a predloží ich štátom, najneskôr jeden mesiac pred dňom konania volieb.
4. Voľby členov Výboru sa konajú na zasadaní zástupcov štátov, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, zvolanom generálnym tajomníkom Organizácie Spojených národov v sídle Organizácie Spojených národov. Na tomto zasadaní, na ktorom dve tretiny štátov tvoria kvórum, sa do Výboru zvolia tie z nominovaných osôb, ktoré dostanú najvyšší počet hlasov a absolútnu väčšinu hlasov prítomných a hlasujúcich zástupcov štátov.

Článok 31

1. Vo Výbore nesmie byť viac ako jeden štátny príslušník jedného štátu.
2. Pri voľbe Výboru sa prihliadne na spravodlivé geografické zastúpenie a na zastúpenie rôznych foriem civilizácie a hlavných právnych systémov.

Článok 32

1. Členovia Výboru sa volia na obdobie štyroch rokov. Vystupujúceho člena možno ihneď voliť znovu, ak je navrhnutý. Úradné obdobie deviatich z členov zvolených v prvých voľbách však uplynie koncom druhého roka; predseda po prvých voľbách bez meškania vylosuje na zasadaní spomenutom v článku 30 odseku 4 mená týchto deviatich členov.

2. Voľby sa po vypršaní funkcie budú konať podľa prechádzajúcich článkov tejto časti paktu.

Článok 33

1. Ak podľa jednomyselnej mienky ostatných členov prestal člen Výboru vykonávať svoje funkcie z akéhokoľvek iného dôvodu než z dôvodu prechodnej povahy, predseda Výboru upovedomí generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, ktorý vyhlási miesto tohto člena za uprázdnené.

2. V prípade úmrtia alebo rezignácie člena Výboru upovedomí predseda bez meškania generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, ktorý vyhlási miesto za uprázdnené dňom smrti alebo dňom, keď rezignácia nadobudla platnosť.

Článok 34

1. Ak uprázdnené miesto je vyhlásené podľa článku 33 a ak funkčné obdobie člena, ktorý má byť nahradený, neuplynie do šiestich mesiacov od tohto vyhlásenia, generálny tajomník Organizácie Spojených národov upovedomí každý štát, účastníka tohto paktu, ktorý v priebehu dvoch mesiacov môže predložiť návrh podľa článku 29 na obsadenie uprázdneného miesta.

2. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov pripraví zoznam navrhnutých osôb v abecednom poriadku a predloží ho štátom, ktoré sú zmluvnými stranami paktu. Voľby na obsadenie uprázdneného miesta sa budú konať podľa príslušných ustanovení tejto časti paktu.

3. Člen Výboru zvolený na uprázdnené miesto, ktoré bolo vyhlásené podľa článku 33, bude vykonávať funkciu po zvyšok obdobia, pripadajúceho na člena, ktorý uprázdnil miesto vo Výbore podľa ustanovenia spomenutého článku.

Článok 35~

Členovia Výboru dostanú sú súhlasom Valného zhromaždenia Organizácie Spojených národov odmenu z prostriedkov Organizácie Spojených národov za podmienok, o ktorých rozhodne Valné zhromaždenie, majúc na zreteli dôležitosť a zodpovednosť Výboru.

Článok 36

Generálny tajomník Organizácie Spojených národov poskytne potrebný aparát a zariadenie na účinné vykonávanie funkcií Výboru podľa paktu.

Článok 37

1. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov zvolá prvú schôdzu Výboru v sídle Organizácie Spojených národov.

2. Po tejto prvej schôdzi sa Výbor bude schádzať tak, ako bude ustanovené v jeho rokovacom poriadku.

3. Výbor sa bude normálne schádzať v sídle Organizácie Spojených národov alebo v Úradovni Organizácie Spojených národov v Ženeve.

Článok 38

Každý člen Výboru pred tým, ako sa ujme svojich povinností, slávnostne vyhlási na verejnej schôdzi Výboru, že bude vykonávať svoju funkciu neustranne a svedomite.

Článok 39

1. Výbor zvolí svojich funkcionárov na obdobie dvoch rokov. Môžu byť zvolení znovu.
2. Výbor vypracuje vlastný rokovací poriadok, ktorý okrem iného určí, že:
 - a) dvanásť členov Výboru tvorí kvórum;
 - b) rozhodnutia Výboru budú prijímané väčšinou hlasov prítomných členov.

Článok 40

1. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, sa zaväzujú, že budú podávať správy o opatreniach prijatých na uvedenie práv uznaných v tomto pakte do života a o pokroku, ktorý sa pri využívaní týchto práv dosiahol:
 - a) do jedného roka odo dňa, keď sa stali účastníkmi paktu;
 - b) potom kedykoľvek, keď si to Výbor vyžiada.
2. Všetky správy sa predkladajú generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov, ktorý ich predloží Výboru na posúdenie. V správach sa poukáže na prípadné skutočnosti a ťažkosti, ktoré sa týkajú vykonávania tohto paktu.
3. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov môže na základe konzultácií s Výborom odovzdať príslušným odborným organizáciám OSN výťažky tých častí správ, ktoré sa týkajú ich pôsobnosti.
4. Výbor preštuduje správy, ktoré mu boli predložené. Štátom, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, predkladá svoje správy a všeobecné pripomienky, ktoré považuje za vhodné. Výbor môže tieto pripomienky spolu s kópiami správ, ktoré dostane od štátov, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, predložiť aj Hospodárskej a sociálnej rade.
5. Štáty, zmluvné strany paktu, môžu Výboru predkladať akékoľvek poznámky na pripomienky, ktoré možno urobiť v súlade s odsekom 4 tohto článku.

Článok 41

1. Štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, môže na základe tohto článku kedykoľvek vyhlásiť, že uznáva príslušnosť Výboru prijať a posúdiť oznámenie jedného štátu o tom, že iný štát neplní svoje záväzky podľa tohto paktu. Výbor môže na základe tohto článku prijať a posúdiť oznámenie len vtedy, ak ho predkladá štát, ktorý vyhlásil, že uznáva príslušnosť Výboru. Výbor neprijme žiadne oznámenie, ak sa týka štátu, ktorý také vyhlásenie neurobil. S oznámeniami urobenými podľa tohto článku sa nakladá takto:
 - a) Štát, ktorý oznámenie dostal, poskytne do troch mesiacov štátu, ktorý ho predložil, písomné vysvetlenie alebo vyhlásenie, ktoré má obsahovať, ak to prichádza do úvahy podľa povahy veci, informáciu o tom, aké opatrenia na nápravu sa vykonávajú alebo už boli vykonané.
 - b) Oba štáty majú právo postúpiť vec Výboru, ak nie je urovnaná na ich spokojnosť do šiestich mesiacov po tom, čo štát dostal pôvodné oznámenie. Štát, ktorý tak koná, o tom informuje okrem Výboru aj druhý štát.
 - c) Výbor sa bude zaoberať záležitosťou, ktorá mu bola postúpená, len vtedy, keď zistí, že sa použili a vyčerpali všetky dostupné prostriedky nápravy v súlade so všeobecne uznávanými zásadami medzinárodného práva. Tento postup sa nedodrží v prípade, že vykonanie nápravy sa bezdôvodne oddaluje.
 - d) Výbor skúma oznámenia vykonané podľa tohto článku na verejných schôdzach..
 - e) Aby sa dosiahlo priateľské urovanie na základe rešpektovania ľudských práv a základných slobôd tak, ako sú uznané v pakte, Výbor - s výhradou ustanovenia pododseku c) - poskytne dobré služby štátom, ktoré sú zmluvnými stranami paktu.
 - f) Výbor môže vyzvať účastnícke štáty spomenuté v pododseku b), aby poskytli akékoľvek dôležité informácie v každej veci, ktorá mu je postúpená.

- g) Účastnícke štáty spomenuté v pododseku b) majú právo byť zastúpené pri prerokúvaní veci Výborom a ústne alebo písomne sa vyjadrovať.
- h) Výbor predloží správu do dvanástich mesiacov odo dňa, keď dostal upovedomenie podľa odseku b):
- (i) Ak sa dosiahne urovnanie podľa pododseku e), obmedzí Výbor svoju správu na stručné uvedenie skutočností a dosiahnutého riešenia.
- (ii) Ak sa nedosiahne urovnanie podľa pododseku e), obmedzí Výbor svoju správu na stručné uvedenie skutočností; písomné vyjadrenie a protokol obsahujúci ústne vyjadrenie urobené štátmi, účastníkmi tohto paktu, budú priložené k správe. Správa sa zašle štátom, ktorých sa týka.

2. Ustanovenie tohto článku nadobudne platnosť, len čo štáty, zmluvné strany tohto paktu, urobia vyhlásenia podľa odseku 1 tohto článku. Tieto vyhlásenia uložia u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, ktorý odovzdá ich kópie ostatným štátom, účastníkom tohto paktu. Vyhlásenie sa môže kedykoľvek odvolať, a to oznámením generálnemu tajomníkovi. Odvolanie neprejudikuje prerokúvanie nijakej veci, ktorá je predmetom oznámenia už predloženého podľa tohto článku. Po tom, čo generálny tajomník dostal oznámenie, ktorým sa vyhlásenie odvoláva, nemožno prijať žiadne ďalšie oznámenie žiadneho štátu, ktorý je zmluvnou stranou paktu, pokiaľ štát, ktorý vyhlásenie odvolal, neurobí nové vyhlásenie.

Článok 42

- a) Ak vec postúpená Výboru na základe článku 41 nie je vyriešená na spokojnosť štátov, zmluvných strán paktu, ktorý sa týka, môže Výbor vymenovať s predbežným súhlasom dotknutých štátov ad hoc Zmierovaciu komisiu (ďalej nazývanú Komisiou). Aby sa dosiahlo priateľské urovnanie na základe rešpektovania paktu, ponúknu sa dobré služby Komisie štátom, zmluvným stranám paktu, ktorých sa vec týka.

b) Komisia sa skladá z piatich osôb prijateľných pre štáty, účastníkov tohto paktu, sa ktorých záležitosť týka. Ak tieto štáty nedosiahnu do troch mesiacov dohodu o zložení Komisie, sú členovia Komisie, o ktorých sa nedosiahla dohoda, zvolení dvojtretinovou väčšinou Výboru z jeho členov tajným hlasovaním.
2. Členovia Komisie rokujú vo svojich funkciách ako súkromné osoby. Členom Komisie nemôže byť štátny príslušník štátu, ktorého sa vec týka, alebo štátu, ktorý neurobil vyhlásenie podľa článku 41.
3. Komisia zvolí svojho predsedu a schváli svoj rokovací poriadok.
4. Komisia zasadá v sídle Organizácie Spojených národov alebo v Úradovni Organizácie Spojených národov v Ženeve. Môže však zasadať na inom vhodnom mieste, ktoré určí po porade s generálnym tajomníkom Organizácie Spojených národov a štátmi, ktorých sa záležitosť týka.
5. Sekretariát zriadený na základe článku 36 bude tiež pracovať pre komisie vymenované podľa tohto článku.
6. Informácie, ktoré Výbor zhromaždí, poskytne Komisii. Komisia môže vyzvať štáty, ktorých sa záležitosť týka, aby poskytli akékoľvek iné dôležité informácie.
7. Len čo komisia záležitosť úplne preskúma, v každom prípade však najneskôr do dvanástich mesiacov po tom, čo sa veci ujala, predloží predsedovi Výboru správu pre štáty, ktorých sa týka:

 - a) Ak Komisia nemôže dokončiť posúdenie veci do dvanástich mesiacov, obmedzí svoju správu na stručné vyhlásenie o jej stave.
 - b) Ak sa dosiahne priateľské urovnanie na základe rešpektovania ľudských práv, ako ich uznáva tento pakt, Komisia svoju správu obmedzí na stručné opísanie skutočností a dosiahnutého riešenia.
 - c) Ak Komisia nedosiahne riešenie podľa pododseku b), zahrnie jej správa výsledky zisťovania všetkých otázok týkajúcich sa sporov a jej názory na možnosti priateľského urovnania. Táto správa tiež obsahuje písomné vyjadrenie štátov, ktorých sa záležitosť týka.
 - d) Ak sa správa Komisie predloží podľa pododseku c), upovedomia štáty, ktorých sa záležitosť týka, do troch mesiacov po tom, čo dostali správu, predsedu Výboru o tom, či schvaľujú obsah správy Komisie alebo nie.
8. Ustanovenia tohto článku neprejudikujú povinnosti Výboru podľa článku 41.
9. Štáty, ktorých sa záležitosť týka, sa budú podieľať na výdavkoch členov Komisie rovnakým dielom, a to podľa predbežného odhadu generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.
10. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov sa splnomocňuje, aby - ak to bude potrebné -

uhrádzal výdavky členom Komisie, pokiaľ tieto výdavky neuhradia podľa odseku 9 tohto článku štáty, ktorých sa vec týka.

Článok 43

Členovia Výboru a ad hoc zmierovacích komisií, ktoré budú prípadne ustanovené podľa článku 42, požívajú výsady a imunity expertov Organizácie Spojených národov, ako sú zakotvené v Dohovore o výsadách a imunitách Organizácie Spojených národov.

Článok 44

Vykonávacie ustanovenia paktu ponechávajú nedotknuté ustanovenia o riadení oblasti ľudských práv obsiahnuté v základných dokumentoch a dohovorov Organizácie Spojených národov a ich odborných organizácií a nebránia štátom, zmluvným stranám paktu, používať iné prostriedky na urovanie sporu v súlade so všeobecnými alebo osobitnými medzinárodnými zmluvami, ktoré medzi nimi platia.

Článok 45

Výbor predloží výrobnú správu o svojej činnosti Valnému zhromaždeniu Organizácie Spojených národov prostredníctvom Hospodárskej a sociálnej rady.

ČASŤ V

Článok 46

Nič v tomto pakte sa nemôže vykladať tak, akoby oslabovalo ustanovenie Charty Organizácie Spojených národov a stanov jej odborných organizácií, ktoré vymedzujú zodpovednosť rôznych organov Organizácie Spojených národov a jej odborných organizácií v oblasti, ktorou sa zaoberá tento pakt.

Článok 47

Nič v tomto pakte sa nemôže vykladať tak, akoby oslabovalo prirodzené právo všetkých národov plne a slobodne využívať svoje prírodné bohatstvo a zdroje.

ČASŤ VI

Článok 48

1. Tento pakt je otvorený na podpis ktoréhokoľvek členského štátu Organizácie Spojených národov alebo člena ktorejkoľvek jej odbornej organizácie, ktoréhokoľvek štátu - účastníka Štatútu Medzinárodného súdneho dvora - a ktoréhokoľvek iného štátu, ktorý Valné zhromaždenie Organizácie Spojených národov vyzvalo, aby sa stal účastníkom tohto paktu.

2. Tento pakt bude ratifikovaný. Ratifikačné listiny budú uložené z generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

3. Tento pakt je otvorený na prístup ktoréhokoľvek štátu uvedeného v odseku 1 tohto článku.

4. Prístup sa uskutoční uložením listiny o prístupe u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

5. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov upovedomí všetky štáty, ktoré tento pakt podpísali alebo k nemu pristúpili, o uložení každej listiny o ratifikácii alebo prístupe.

Článok 49

1. Tento pakt nadobudne účinnosti tri mesiace odo dňa uloženia tridsiatej piatej ratifikačnej listiny alebo listiny o prístupe u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

2. Pre každý štát ratifikujúci pakt alebo pristupujúci k nemu po uložení tridsiatej piatej listiny o ratifikácii alebo o prístupe k paktu nadobudne účinnosť tri mesiace po tom, čo tento štát zloží listinu o ratifikácii alebo o prístupe.

Článok 50

Ustanovenia tohto paktu sa vzťahujú na všetky časti federálnych štátov bez akýchkoľvek obmedzení alebo výnimiek.

Článok 51

1. Ktorýkoľvek štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, môže navrhnúť jeho zmenu a predložiť ju generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov. Generálny tajomník po tom oboznámi s pozmeňovacím návrhom štáty, zmluvné strany paktu, so žiadosťou, aby mu oznámili, či sú za zvolanie konferencie štátov, účastníkov tohto paktu, ktorá by návrh posúdila a rozhodla o ňom. Generálny tajomník zvolá túto konferenciu pod záštitou Organizácie Spojených národov, ak sa aspoň tretina štátov vysloví za jej usporiadanie. Každý pozmeňovací návrh prijatý väčšinou štátov prítomných a hlasujúcich na konferencii sa predloží Valnému zhromaždeniu Organizácie Spojených národov na schválenie.

2. Pozmenenia tohto paktu nadobúda účinnosť, ak ich schváli Valné zhromaždenie Organizácie Spojených národov a prijme dvojtretinová väčšina štátov, ktoré sú zmluvnými stranami paktu, podľa svojich ústavných predpisov.

3. Ak pozmenenia nadobudnú účinnosť, stanú sa záväznými pre tie štáty, účastníkov tohto paktu, ktoré ich prijali. Ostatné štáty sú ďalej viazané len ustanoveniami tohto paktu a ktorýmkoľvek skorším pozmenením, ktoré prijali.

Článok 52

Bez ohľadu na oznámenia urobené podľa článku 48 ods. 5 generálny tajomník Organizácie Spojených národov upovedomí všetky štáty uvedené v odseku 1 toho istého článku:

- a) o podpisoch a ratifikačných listinách a listinách o prístupe podľa článku 48;
- b) o dni, keď tento pakt nadobudne účinnosť podľa článku 49, a o dni, keď nadobudne účinnosť akýkoľvek dodatok podľa článku 51.

Článok 53

1. Tento pakt, ktorého čínske, anglické, francúzske, ruské a španielske znenia sú rovnako autentické, bude uložený v archíve Organizácie Spojených národov.

2. Generálny tajomník zašle overený výtlačok tohto paktu všetkým štátom uvedeným v článku 48.